

Τι καλύτερο από μια βδομάδα γεμάτη riding? Τι πιο ξεκούραστο απ' το να είσαι μακριά από παραλίες όπου ζαλίζονται τα μάτια σου απ' τα καλίγραμπα κινητά εγκεφαλικά με τα ανύπαρκτα μαγιώ? Τι πιο χαλαρωτικό από μια indoor πισίνα, ένα jacuzzi, μία sauna ή ένα reflexotherapy massage μετά από 10 καταβάσεις υψομετρικής διαφοράς σχεδόν χιλίων μέτρων? Η συνέχεια και κάποιες φωτό πατώντας "διαβάστε περισσότερα"!

Την ιδέα την έριξε ο Πάνος από Ξάνθη αρχές του καλοκαιριού. Από τότε αυτή η ιδέα δε ξεκόλλησε απ' το μυαλό μας και καθημερινά ψάχναμε οποιαδήποτε φωτογραφία, βίντεο και πληροφορία σχετική με το Μάριμπορ και το Pohorje mountain. Βρήκαμε ξενοδοχείο-διαμέρισμα και το κατάλληλο τρόπο για να πάμε εκεί μαζί με τα ποδήλατα μας, στείλαμε τα ανάλογα e-mails για να μας περιμένουν και πήραμε την απόφαση γι' αυτό το καλοκαίρι να αφήσουμε τις παραλίες και τις εξωτικές ομορφιές της και να πάρουμε τα βουνά ακολουθώντας ένα είδος εναλλακτικού τουρισμού. Γιατί λένε ότι "η τρέλα δε πάει στα βουνά", αλλά όλοι ξέρουμε πολύ καλά ότι λένε ψέμματα και δε ξέρουν και τι χάνουν!!

8 Αυγούστου, αφήνουμε δουλειές και ξεκινάμε από Αθήνα, Χαλκίδα και Ξάνθη για Θεσσαλονίκη. Από 'κει, τρία ποδήλατα, πολλές αποσκευές, λάστιχα, ανταλλακτικά, εξοπλισμοί, ο Πάνος Θεοφυλάκης, ο Πέτρος Ασλανίδης και ο Τιμόθεος Τσιντσικλόγλου, όλοι μαζί σε ένα αυτοκίνητο με προορισμό την Ηγουμενίτσα όπου το επόμενο πρωί μας περίμενε το πλοίο για Βεννετία. 25 ώρες χαβαλέ, ύπνου και ξεκούρασης-κούρασης στη θάλασσα, προσπερνάμε τη Βεννετία και τα 120χλμ μέσα στην Ιταλία και μπαίνουμε στην πανέμορφη και καταπράσινη Σλοβενία με τους ωραίους αυτοκινητόδρομους και το φιλόξενο λαό της. Τα τελευταία 250χλμ οδήγησης κυλάνε εύκολα αλλά και με μεγάλη ανυπομονησία για να δούμε επιτέλους τι μας περιμένει! Ανεβαίνουμε το βουνό μέχρι τα 1200μ υψόμετρο, δεν έχει περάσει μισή ώρα μέχρι να βολευτούμε στο ξύλινο διαμέρισμά μας και βρισκόμαστε ήδη στη πισίνα και στα τζακούζι να λιώνουμε και να χαλαρώνουμε τα κορμιά μας μετά απο δυόμιση μέρες ταξίδι.

Η Κυριακή ξημερώνει και μετά από ένα καλό πρωινό το μόνο που μένει να κάνουμε είναι να ετομάσουμε τα ποδήλατα, εμάς και να ξεχυθούμε στο βουνό για να γνωρίσουμε τα μονοπάτια του. Ένα βουνό πραγματικά καταπράσινο, καθώς και το 80% της Σλοβενίας

καλύπτεται από δασική έκταση. Δέντρα παντού, πανύψηλοι κορμοί και μεγάλα κλαδιά με πλούσιο φύλλωμα συνθέτουν το τοπίο. Τώρα μη με ρωτήσετε τι δέντρα ήταν, το σίγουρο είναι πως δημιουργούσαν τις κατάλληλες συνθήκες σκιάς, θερμοκρασίας και φωτισμού για όσο το δυνατόν πιο άνετη οδήγηση. Υπάρχει μια πίστα κατάβασης που είναι σηματοδοτημένη, υπάρχουν κορδέλες και στρώματα, ξύλινες κατασκευές, μικρά και μεγάλα drops, μεγάλες και ήπιες κλίσεις, μπερμ φυσικά και τεχνητά, κομμάτια με ωραίο μαλακό χρώμα και άλλα με σαθρό πετρώδες έδαφος. Ξεκινάει απ'τα 1150μ περίπου υψόμετρο, 200μ μακριά από το ξενοδοχείο, και καταλήγει στην αφετηρία της γόνδολας (lift) στα 300+ μέτρα υψόμετρο. Υπάρχει η πολυσυζητημένη πίστα όπου διεξάγονται οι αγώνες του παγκοσμίου κυπέλου και πρωταθλήματος, πιο μικρή σε μήκος και υψομετρική διαφορά από τη πρώτη, αλλά 10 φορές πιο κουραστική και πιο απαιτητική. Αυτή η διαδρομή λόγω της δυσκολίας της και αρκετών επικίνδυνων κομματιών που έχει, τη διατηρούν χωρίς καμία σηματοδότηση προκειμένου να αποφύγουν τα ατυχήματα σε τουρίστες-ποδηλάτες, αλλά αν στη δείξουν μια φορά δε τη ξαναχάνεις!

Ωραίες οι πίστες, τις κατεβήκαμε αρκετές φορές, τη πρώτη την είχαμε για ζέσταμα κάθε πρωί και τη παγκόσμια για να καίμε τα τακάκια μας καθώς οι μανέτες κολούσαν πάνω στο τιμόνι! Η μεγάλη συγκίνηση όμως ήταν τα άπειρα, ατελείωτα freeride μονοπάτια. Δεν υπάρχει τίποτα πιο συναρπαστικό απ'το να τρέχεις με 50-60km/h μέσα στο δάσος, να τραβάς λίγο το τιμόνι και να πετάς για 4-5 μέτρα πάνω από ρίζες που χαρακτηρίζουν όλα τα μονοπάτια, να περνάς στο όριο ανάμεσα από κορμούς δέντρων, να στρίβεις driftάρωντας για να αποφύγεις έναν τεράστιο πεσμένο κορμό που αντιλήφθηκες τελευταία στιγμή, διχάλες που ξαφνικά εμφανίζονται μπροστά σου, επιλέγεις στα γρήγορα, κάνεις ελιγμό και αλλάζεις μονοπάτι, πιο κάτω πετάγεσαι σε άλλο πάλι και κάθε φορά η διαδρομή είναι διαφορετική και κρύβει νέες εκπλήξεις. Ήταν κάτι που απολαύσαμε και οι τρεις πιο πολύ απ' όλα και προσωπικά πιστεύω πως είναι πολύ καλή προπόνηση καθώς μαθαίνεις να χορεύεις μαζί με το ποδήλατο σου σε αρκετά μεγάλες ταχύτητες και να αντιμετωπίζεις κάθε εμπόδιο και δυσκολία σε πολύ μικρό έως καθόλου χρόνο σκέψης. Έτσι αποκτάς πολύ καλή ροή, τα αντανakλαστικά σου λειτουργούν στο 100% και είσαι έτοιμος να αντιδράσεις σε κάθε περίπτωση, χωρίς να σε πολυνοιάζει τι κάνει το ποδήλατο απο κάτω σου, αλλά τι κάνεις εσύ πάνω σ' αυτό!

Πέντε μέρες λοιπόν γεμάτες riding απ'το πρωί μέχρι και το απόγευμα, ενώ στάνταρ μετά ακολουθούσε relaxing στους διάφορους χώρους του Beauty Spa & Wellness Center του ξενοδοχείου. Δεν έλειψαν βέβαια και κάποιες πρωινές βόλτες στο κέντρο της πόλης, στις πλατείες και τα εμπορικά μαγαζιά. Υπήρξαν και 1-2 βραδυνές βόλτες που μας απογοήτευσαν λίγο καθώς απ' ότι καταλάβαμε η νυχτερινή ζωή των Σλοβένων είναι σχεδόν νεκρή τις καθημερινές και γίνεται λίγο πιο έντονη παρασκευή και σάββατο. Πάλι καλά γιατί αν καιγόμασταν και το βράδυ θα καβαλούσαμε 1-2 μέρες το πολύ! Αξίζει να αναφέρω πως η πόλη είναι πανέμορφη, πράσινο παντού, μεγάλοι δρόμοι χωρίς κίνηση, με σωστές διαγραμμίσεις, φανάρια και φαρδιά πεζοδρόμια με ποδηλατόδρομους παντού, από τη πιο μεγάλη λεωφόρο μέχρι το πιο μικρό και άγνωστο στενάκι. Οι τιμές στα μαγαζιά είναι

πάνω-κάτω ίδιες με τις δικές μας. Το φαγητό κοστίζει κάπως πιο φτηνά.

Κάτι άλλο που αξίζει να αναφέρουμε είναι η φιλοξενία των Σλοβένων. Ευχάριστος λαός, όμορφος, έτοιμοι να σε βοηθήσουν σε ό,τι τους ρωτήσεις, ακόμα κι αν δεν μιλάνε αγγλικά αρκετοί. Κάναμε πολλές γνωριμίες παντού, όλοι ήξεραν ότι τρεις Έλληνες ήταν στο βουνό! Βέβαια όταν έχεις τον Πέτρο μαζί σου δε μπορείς να το αποφύγεις αυτό όπου κι αν πας!! Τελευταίο αξιοσημείωτο γεγονός είναι η παιδεία που έχουν οι κάτοικοι του Μάριμπορ, αν όχι όλοι οι Σλοβένοι. Κάθε μέρα, είτε καθημερινή, είτε σαβ/κο, ιδιαίτερα τις απογευματινές ώρες, το βουνό γέμιζε κόσμο. Άνθρωποι κάθε ηλικίας, απο 5 μέχρι 105 χρονών, περπατούσαν στα μονοπάτια και τους χωματόδρομους, άλλοι πάνε για τρέξιμο, άλλοι βγάζουν και το σκύλο τους βόλτα, άλλοι σε μεγάλες παρέες να κάνουν όλοι μαζί περίπατο και άλλοι μόνοι τους. Οι πιο πολλοί με τα ορειβατικά μπαστούνια τους. Που γίνεται αυτό στην Ελλάδα σε καθημερινή βάση?? Μας είπε κάποιος ντόπιος πως το βουνό είναι το μέρος που θα βρεί γνωστούς και φίλους, κάτι σαν τόπος συνάντησης που αντιστοιχα για μας είναι η παραλία, η καφετέρια, τα ιντερνετ καφέ και τα μαγαζιά. Γι' αυτό ο κόσμος εκεί είναι ήρεμος και χωρίς άγχος! Μια βόλτα στο βουνό και ξεχνάει το βάρος της κάθε μέρας, τα προβλήματα και τις υποχρεώσεις, ηρεμεί, χαλαρώνει και αναπνέει φρέσκο, καθαρό αέρα.

Επίλογος δε χρειάζεται, φαντάζομαι πως όλοι καταλάβατε ότι περάσαμε υπέροχα και άνετα συγκαταλέγεται σαν μια απ'τις καλύτερες καλοκαιρινές μας διακοπές. Γι'αυτο και σαν downhill.gr σκοπεύουμε να το επαναλάβουμε σύντομα, αυτή τη φορά με τη συμμετοχή όλων όσων από σας επιθυμούν να ζήσουν μια ανάλογη εμπειρία και ίσως ακόμα καλύτερη μιας και πλέον έχουν μπει οι βάσεις. Οι επαφές μας με τους μανάτζερ του βουνού έχουν ήδη γίνει και σε περίπτωση που κανονίσουμε μια τέτοια εκδρομή, το βουνό, οι πίστες και ο κόσμος εκεί θα μας περιμένουν για να μας φιλοξενήσουν. Οι τιμές για διαμονή, διατροφή, lift κτλ θα είναι πολύ διαφορετικές και η εμπειρία αξέχαστη. Σκεφτείτε ένα σαβ/κο να παρακολουθήσουμε το παγκόσμιο και τους καλύτερους αναβάτες και τις επόμενες 5 μέρες να κάνουμε riding στα ίδια μονοπάτια.

Πιθανή ημερομηνία λοιπόν (20-21)-27 Ιουνίου 2009 όπου διεξάγεται ο 5ος γύρος του παγκοσμίου κυπέλου. Γι' αυτό μείνετε συντονισμένοι για νεότερα, να το έχετε στο μυαλό σας και πιθανόν να χρειαστεί και μια τσαντούλα για να βολέψετε το bike σας στο αεροπλάνο!!

Keep riding...